

VAN OVER DE IESSEL

januari 2016

met in disse editie:

- *'A'j niks bint' deur Henk Hooijer*
- *'De verleiding' deur Femmy Woltman*
- *'Eam stille wean..?' deur Diny Kloek*
- *'WhatsApp' deur Diny Groothalle*
- *'Zwartewaterland' deur Corry Overmars*

Colofon

•Joargaank 07, Nummer 01

•Utgave: 1 januari 2016

•Deur: SchrieversBond Overijssel
Iesselacademie
Twentse Welle
Provincie Overijssel

Redactie:

- Henk Vos
- Riek van der Wulp
- Lo van der Wulp

Redactieadres: riekenlo@chello.nl (Riek en Lo van der Wulp)

Webpagina: Wim Holsappel

Lay-out: Diny Kloek en Alien Valk

Foto's: Riek van der Wulp
of een bi-jdreage van de auteur

Volgende editie: 01-04-2016

Inhold

titel	schriever	bladzijde
Veurblad		1
Colofon		2
Inhold		3
Van de redactie	Henk Vos	4
Het keurige karkie van Doarle	Herman Kampman	5
A'j niks bint	Henk Hooijer	6
Ruumte, rust	Henk Vos	9
De verleiding	Femmy Woltman	10
Zoonder wark	Fenny Martens	12
Strip: Meneer Achterkamp	Kampman en Mollink	13
Eam stille wean..?	Diny Kloek	14
Dree vassies	Mineke Mollink	15
WhatsApp	Diny Groothalle	16
150 woorden -Winter	Henk Hooijer	17
Zwartewaterland	Corry Overmars	18
Suja... suja... kiendtien...	Genemuiden	19
Lange, leste verael...	Riek van der Wulp	20

Van de redactie...

Het is umdat het 's oams al weer vrög donker wordt, mar aandere geleuf ie toch niet dat et al weer een heel poosie harfst is.

De temperatuur veul hoger dan aandere joarn um disse tied, de bladern wilt zo lang mogelijk an de boom bliem zitten, want het hef nog niet è-vreurn. De boernkool ku-j in feite nog niet uut de tune haaln umdat de vorst er nog hoaste niet over hen ewest hef. Tenminste hier in Hoogevene over mien tuuntie niet. Ofgelopen weke zelfs met mien huushoaldelijke hulp buten op het balkon koffie è-drunken.

De zinne um dan wat te goan skriem ontbrek dan wel is. Een stukkie fietsen komp dan eerder an bod. Mar de volgende 'vanoverdeissel' nummer 24 mut wel weer kloar. D'r is ök wel weer kopy in è-stuurd. Ök weerd um te lezen.

Henk Hooyer kreg in de gaten dat hij ok oalder wordt en hef doar niet zoveule muite met. Dan dat schommeln wat Femmie Woltman dut met heur kleindochter. Ik vroag mi-j of wie de meeste plezier er an hef. Fenny Martens hef et te doen met de warkelozen. Ai-j niks bint dan?, lees mar is. Ruimte en rust in Rouvene.

Herman Kampman hef et karkie in Doarle is eem in ogeschouw è-neum.

Riek wet wel road met de postzegelverzameling.

Een bonte verzameling van schrieveri-jen.

En natuurlijk een gelukkig ni-jjoar!

Namens de redactie,

Henk Vos

Het keurige karkie van Doarle

Netties en fris,
alles kaant en mooi strak,
keurig en schoone
as de köster in 't pak.

Keurig karkie
een geleuvig begrip
ie stoat doar zo gunstig
teengoaver 'n Tip.

'n Fris Peppermuntie,
nog vaag een klonnie-luch
en vlak veur 'n toren
nog gauw eam een kuch.

Bie oe goat de luu
nog geerne hen karken
dankbaar en trouw
noa 'n wekke hard warken.

Karkie van Doarle
zo verzorgd a-j doar stoat,
ik hoppe dat er
nog lange luu noar oe goat.

Want stel oe toch veur,
dat ter gin eene meer kwam...
dan deank ik meteen
an 'n goddelozen Ham.

Herman Kampman -Hellendoorn-

A'J NIKS BINT...

Zoas deenk ik elke rechtgeaarde vader zal proberen um zien kiender wat levenswijsheden mit te geven, zo hef mien va dat ook bij mij probeerd. Ik vermoede dat hij zich doarbij wel een betere voedingsbodem veur zien levenslessen 'eweinst hef, dan hij bij mij vund. Want ik was nogal eigenwies.

Nou was die verbeelding van mij natuurlijk niet uut het niks ontstoane. Nee, mien vader hef mij dat zulf an'eproat. Hij zei altied "a'j nou niks bint, en ie verbiedt oe ook niks, dan is't helemoale niks." Kiek en mit die uutspraak, doar kun ik wat mit.

Ik was dan ook regelmatig van mening dat ik zeker net zo goed wusse hoe 't leven in mekare stak dan hij. Ik heb zo'n donkerbroen vermoeden dat mien va wel zich daar wel ies wat e'argerd hef. Dat hef hij trouwens ook wel ies loaten merken.

Hoewel ik het mit mien rapportcijfers niet zo goed kun antonen, was ik d'r toch heilig van oavertuugd, dat ik mit een bijzonder goed stel harsens ezegend was. Ik zegge "was ik d'r van oavertuugd" want inmiddels bin ik doar niet helemoale zo zeker meer van.

Dat komp zo.

Mien beide zuuns hebt zich samen een tied of wat geleden een computer an'eschaft. Meestal wordt dat ding - zoas ik deenke bij de meeste gezinnen - gebruikt umme d'r spelligies op te doen. Ik snappe niet wat ze d'r an viend. Maar goed ze bint zo wel mooi van de stroate. En eerlijk woar ze kunt zich d'r warkelijk uren mit vernuuveren. Ik bin d'r ook wel ies mit bezig 'ewest, maar de meeste dingen bint an mij niet besteed.

Maar toen ik d'r lest ies een keer weer wat mit an 't prutsen was, kwam ik op zo'n CD rommigie een IQ test tegen. En die he'k toen maar ies 'emaakt. Dat had ik eigenlijk beter niet kunnen doen, want ik bin doar een stök beroerder uut 'ekomen dan ik mij van te veuren veur 'esteld had. Wel bleek uut die test dat ik geestelijk volwaardig bin, maar dat hoge IQ woar ik mijzelf van verdacht, doar bleek gien sprake van te wezen. Ze gaven bij die test an dat iemand mit een IQ van honderd, oaver een gemiddelde intel

Niet gek zu'j zeggen.

En ik deenke dat d'r ook genug meinsen bint die de haanden dichte zullen kniepen bij zo'n score, maar ikke niet. De meinsen die mit een score van net boven het gemiddelde dikke tevreden bint, zult dan ook wel oaver hiel wat minder verbeelding beschikken as ikke. Nee veur mij was het een regelrechte teleurstelling. Ie kunt zelfs wel spreken van een lichte frustratie. Had ik altied 'edacht dat ik qua intelligentie in de buurte van Einstein zul zitten, blik ik oaver een IQ te beschikken van, zeg maar een schoelmeister. Nou is dat op zich natuurlijk gien ramp, dat weet ik ook wel. Want de meeste onderwiesers weet zich prima stoande te hollen in dizze wereld, maar toch.

En weet ie nou wel woar ik eigenlijk nog het meeste oaver in zitte, dat er staks allemoale meinsen uut mien omgeving bint, die die test ook zo neudig mut doen. Dan zit ik natuurlijk mit angst en beven de uitslag of te wachten. Kiek zolange ze mit heur eindcijfer maar leger uut koomt dan mij, dan heb ik doar nog niet zovuule meute mit. Maar stel oe nou ies veur dat straks de iene noa d'aander mit een betere score uut de busse koomt dan mij, nou dan bin ik riepe veur de psychiater.

En helemoale vervelend liekt het mij te worden, as straks mien va ook nog ies een keer die test wil doen, en hij dut um ook beter dan mij. Nou dan heb ik een probleem, want dan mut ik staks ook nog toegeven dat ik mij zulf as kiend verschrikkelijk tekorte 'edoane hebbe, deur maar zo weinig van de woorden van mien va ter harte te nemen.

Ik wol dat ik wusse hoe a'k die test van dat CD rommigie of kunt kriegen. Want as nou gien iene um kan maken, en ik proate verder nargens oaver. Dan loop ik verder gien risico. Maar ik deenke niet dat dat wil.

As ik trouwens hiel eerlijk binne, dan deenk ik dat die IQ test eigenlijk helemoale niks veur stelt. Kiek as ik nou ies een keer een officiele test zul maken, en het resultaat zul het zelfde wezen, ja dan hoefde ik mij zulf niks meer wies te maken. Maar veurlopig gleuf ik nog steeds dat mien IQ ver boaven het gemiddelde lig.

Ja verbeelding lat zich zomaar niet uutruien.
't Is trouwens zo, a'j niks bint, en ie verbeeld oe ook niks, dan is't
helemaole niks.

Henk Hooijer -Zwartsluis-

Ruumte-Rust

In Rouvene woar de rust,
Op een zwoele lenteoamd
Heel stillegies de ruimte kust.

Boerderi-jen mooi van vorm
Hebt eeuwenlang heur plicht e-doan
In zwoare joargetieden, regen en storm.

De tied die giet ök hier wel deur
Een skuurtie dat wat is verzakt
Mut feitelijk een ni-j stoepie veur.

Eem verderop een koe die loeit
Et kleppern van de ooievaar...
Twee breurties die wat met mekare stoeit.

Deur't weilaand stroomt een brede sloot
De rogge is al hoaste riepe
Twee zwaluwn'n brengt heur jonkies groot.

Hoe is et mooglijk dai-j van hier
Met de auto een klein stukkie
In de drokte komt, bin een kwattier.

Rouveners weest oe wel bewust
Dat noast alles wat ai-j an eigens hebt
Goed oppast op oen ruumt en rust.

Henk Vos -Hoogeveen-

De verleiding

“Hè, toe now, nog ien keer. Toe now oma!”

Jawel eur, daar giet et weer en, mien stemme is aoste hees van ’t zingen.

“Schommelen, schommelen, heen en weer.”

Ondertussen wordt de talter flink in beweging ezet. Op et plaankie zit een vierjarige kleuter die de aandties stief om de touwen vaaste klemt net zoas dit in et varsie wordt bezungen.

“Stevig houd ik de touwtjes vast, als een matroosje in de mast.”

Dit kleine matroosje kreg er maar gien genoeg van want, wanneer de talter wat langzamer giet wordt er al weer ereupen:

”Nog een keer oma, nog een keer.”

“Weet ie wat ie now moeten doen,” probeer ik ienige uitleg te geven an iene die veule liever an-edrukt wil worden dan naor mien lesse te lustern om et zelf te doen.

“Weet ie wat ie now moeten doen. Ie moeten de beenties veuruut steken wanneer ie vuuruut gaon, en dan doe-j ze kroem a-j naor aachtern gaon en dan mitien een beetie achterover leunen.”

Mitien geef ik eur een flinke zet om de gaank er in te ôllen. De melodie van ’t liedtie wordt zaachies mee-ezungen.

“Beenen veuruut... en achteruut...”gaon mien instructies verder.

“Goed zo, zie-j now wel da-j et wel alleen kunnen. Now kun ie al alleen taltern. Is dat now niet mooi?”

Mitien stop ik mit het andrukken. Eerlijk gezegd bin-k er ook een beetie zat van want er stiet ook nog wat waark op mi-j te waachten.

“Alleen doe ik et niet,” en mit een proellippie lat ze eur van et plaankie ofzakken.

”Toe oma, nog ien keer, aanders bin ik zo alleen,” zegt ze mit een bedroefd gezichie.

“Ie em de poppe toch bi-j joe. Kiek ze daor ies mooi zitten. Die viendt et ook al zo fijn dat ie alleen kunnen taltern.”

Ik doe een poging om eur van gedachten te doen veraandern.

“Ja oma, dat zie ik wel maar weet ie oma, mien poppe was vanmorgen een beetie ziek. Zie had boekzeerte .Giet et al wat beter mien lieverd,” en mitien lop ze op eur lieverd toe en gef eur een dikke smok.”Eb ie nog boekzeerte?” Een dikke knuffel valt de poppe ten deel...

“Weet ie wat,” gung ze al prootend mit eur lieverd verder, “ie gaon mit mi-j op de talter en dan gef oma ons wel een drukker, want dat kan oma zo goed. Ja hè oma, dat kun ie heel goed hè. Goed vaaste oll-n eur,” giet ze verder tegen eur poppe die s’ morgens een beetie boekzeerte had maar schienbaor al weer is op-eknapt.

“Schommelen, schommelen, heen en weer. Dat vien ie toch ook zoe’n mooi liedtie.

Wat em-m wi-j een lieve oma hè?”

Dizze woorden bin-n veur de poppe bestemd die volgens eur heftig knikt.

“Zie-j wel. Ze viendt et ook zo fijn dat oma zo goed kan drukken. Now bin ie ook vaaste gauw weer beter mien lieverd.”

“Hoger, hoger, keer op keer. Stevig houd ik de touwtjes vast, als een matroosje in de mast.”

Zonder haperingen en mit een loepzuver stemmegie zingt ze et hele liedtie uut, zittend op de talter die ik ondertussen al weer in beweging eb ezet.

“Hoger, nog hoger,” ze schactert et uut.”Eur ie mien poppe wel laachen oma. O, wat viendt ze dit mooi. Wat em-m wi-j een lol h  oma. Zing ie dat aandre liedtie ook nog ies oma. Ie weten

’t wel. Van dat voegeltie mit die veerties en die ondeugende jonges die bi-j de buurman an de belle tr kken.”

Een poging om vaaste te ollen wat ze al had, et gel kt eur. Wie is hier now tegen bestaand. Het liedtie over et voegeltie mit veerties en die ondeugende jongen wordt wel vaeker as ien keer ezungen.

“Wat em wi-j toch een lol h  oma?”

“Zeker mien lieverd, en alle dree h ?”

Femmy Woltman -Giethoorn-

Zoonder Wark

Iej least daegeliks in de kraantn
 Det bedrievn failliet bint egoan
 Det dan massa's goeie warkleu
 Zo mar op de stroat komt te stoan.

Achter dizze nare berichtn
 Schuult onzekerheid en verdreet
 Meansen diej noew zoonder wark zit
 Toekomst hebt zee vaeke neet.

En doar kump nog mear bije kiekn
 De hyphotheek den git wea deur
 En as zee heur huus mut verkopen
 Stiet vaeke de deurwaarde veur de deur.

De toekomst lik noew neet rooskleurig
 En veural veur een gezin
 A'j van één salaris mut rond kom
 Kump de armoed doar wear bin.

Vrögger gung de leu nog staken
 Mar det doot zee tingswoardig neet
 Toew ko'j op de bonden vertrouwn
 Mar dee doot niks a'j det mar weet.

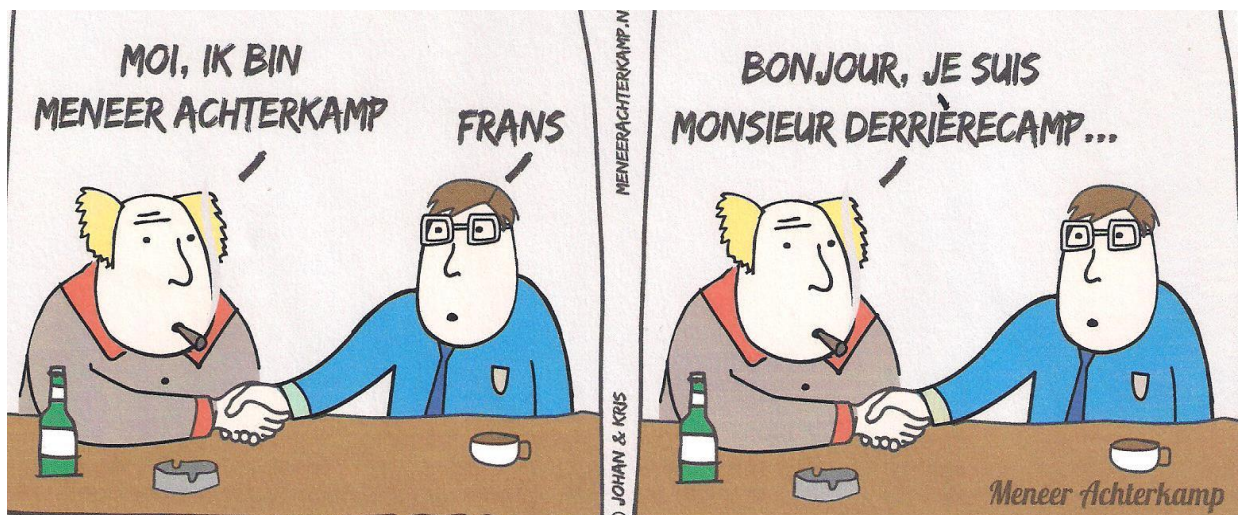
Dee heb noew de macht verleurn
 Woar mu-j hen, a'j staken wilt
 Noa de Haag of mu'j noa Brussel?
 Den Rutten kik deurn roazen bril.

't Git neet good met oons kleane landje
 Managers deet heur zakken vult
 Gewoone volk den mut hard warken
 Mar verliest wea heur geduld.

As temet det zo verdan git
 Wut wiej nen darde weareld laand
 Doar in Den Haag mutn nen man opstoan
 Ene metn inzicht en nen klook verstaand.

Fenny Martens -Hellendoorn-

Eam stille wean...

“Zu-w eam stille wean..?”

Ik zie mien opa zo nog zitten
an toafel, achter 't middagmaal,
eeltige haane hard as stoal,
gries en ruw van zaand en stof;
mar dan gung ears de pette of
wiej waren stille samen,
en wachen op zien: “amen”
in andach veur de Heer.

Hij zeaien en hij meaien
bewarken zo zien laand,
mar wat het later oprach
dat lag niet in zien haand.
Hij kon het niet doen gruujen
kon zich alleen bemuujen
met schoffeln en bemest'n;
en wat der dan nog rest'n
leut hij oaver an zien Heer.

Het wear had hij niet in de haand
en ok de wasdom niet;
mar hij vertrouwen op zien Heer,
verwachen van Um altied wear
een zeegn op zien wark.

Ik zie mien opa zo nog zitten,
an toafel, achter 't middagmaal,
ruwe haane hard as stoal :
“Zu-w eam stille wean..?”

Diny Kloek -Hellendoorn-

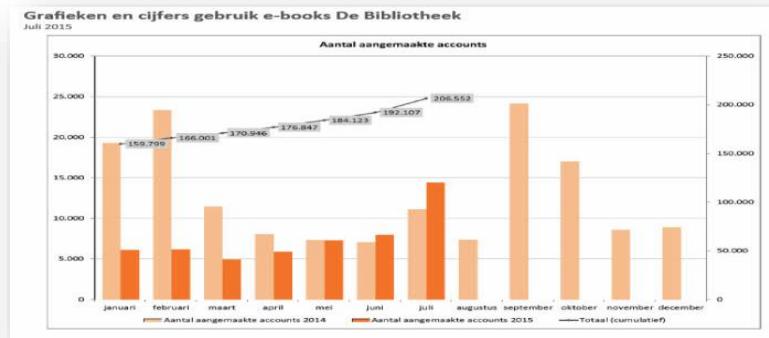
Dree vassies van Mineke Mollink.

D'r was eens 'n grafiekien, den scoord'n 'n te hoge piekies.

Hej had 't te hoge in zien' bolle en gaf zichzelf 'n te grote rolle.

Serieuze grafieken lach'n zich toen slap en vunn'n zien hoge pieken 'n hele goeie grap.

't Grafiekien bun toen heel gauw in, want zo had ' pieken' écht gin zin.

D'r was eens 'n pieterölliestellegie, det höal van nostalgie

en zien plekkien op 't anrecht misstun 'm zeker niet.

Zien vrouwgien had hem op esierd met 'n oald pöttien op zien nekken.

Het was een wonderschoon geheel, iej raak'n niet uut 'ekekken!

D'r was eens 'n kleankindtien det wödden al oarig groot

en heur grootmoe die verzuchen: As KLEAN-kind mist 't de boot.

Want wiej gif miej computerles en wiej bedient de smartphone?

Wie leert hier toch wat van wiej?

Is dit nog wèl gewoon?

Wat vuul'n ik mij vandaag heppie
 want vanmorg'n kreeg ik een eppie
 van mien achterbuurman Appie.
 Hij app'n: beste buurvrouw, heb iej
 misschien vanoamd ook zin um 'n happie
 bij mij te ett'n met buurman Eppie?

Ik dache eerst: dit is 'n grappie
 tóch sturn ik oaverbuurman Eppie
 'n eppie met de vroage: heb iej
 ook zo'n eppie van buurman Appie?

Hij schreef weerumme: 'k bin helemoal heppie
 ik heb inderdoad zo'n eppie
 van ons beider buurman Appie
 en ik heb wel zin, det snap iej
 doar hean te goan veur 'n lekker happie
 toen wus ik zeker: 't is geen grappie
 det eppie van mien buurman Appie.

Maar ook al was ik nóg zo heppie
 ik stuur'n de buurluu toch maar 'n eppie
 da-k niet kon komm'n vanoamd veur 'n happie
 want ik mosse dit schriem, snap iej?

Diny Groothalle -Den Ham-

Et onderdvuuftig woorden verael...

Wee'j wel wat de winter kost?

Het is gien maniere van doen. Het is oons nog zo belaoft. Wij zullen veurgoed verlost wezen van kolde winters. Wij zullen langzamerhaand in een subtropisch klimaat trechte komen.

En daor hoefden wij helemaole niks veur te doen of te laoten. Flink consumeren en dan kwam het allemaole best in orde.

Maar d'r is mooi niks van waor. Wiesmakerije dat is't.

't Is nog steeds van november tot maart gewoon kold.

En dat kost oons mit de energiepriezen van tegenwoordig, klauwen mit geld.

Ze wordt bedankt mit dat gezever aover CO2 uutstoot.

D'r wordt ezegt dat wij an oons naogelacht mut deenken.

Maar dat doe'k. Ik weet zeker dat het naogelacht het ook lekker viend umme in een subtropisch laand te wonen.

En wat die smultende ieskappen betreft. Zo arg is dat toch niet!

Iederiene wil toch toch zeker graag an 't water wonen.

Henk Hooijer -Zwartsluis-

Zwartewaterland,
Sonnet.

Woar 't 'Diép' meandert tussen grúne weiden
woar skepen varen veur plezier of wàrk
woar Gods gezangen klinken in een kàrk
en bulten "paarties" in et Bollewark vrijden,

woar möllewieken drei-jen deur et zwàrk
de kallek'oams eur skulpmassa missen
ja, 't ele Asselt oasemt àrfenissen
ie ziet et oaveral en vuult et stàrk.

Toch gef et mienig mense argernissen
det mannen uut de stad stoan te wildpissen
det vollek mut een skup em in eur kruus.

'k Belèèf in Zwartewaterland prachttieden,
ik wil ier later zelfs wel oaverlieden.
Ier, is *mi-jn* stad, *mi-jn* plek, *mi-jn* uus, *mi-jn* thuus!

Corry Overmars -Hasselt-

Suja suja kiendtien...

*Euiwaegn,
maa-keen eindtien meevaern,
tot de kettenbrögge,
zækkien op de rögge,
zækkien in de sinkeraand,
zo gaan wi-j noar Skokkelaand!*

Genemuiden

Et lange, leste verael...

't Is maer pepier!

Oge, balanceernd op eur tienn kek ze over de ondergerdienties, die net iets te oge angn umme mooi te stoan, noar buutn.

Zie dök noar beneedn as i-j op de stoepe nog eevn opzied kek veurdad ie noar de auto löp en instapt.

I-j oeft niet te wietn dat zie um ook noa stet te kiekn.

Dan perdowns draeit ze eur umme. As ie eur in 't vizier kreg, zol ie misskien de troann in eur oogzn zien en dat wil ze niet.

Ad ze now maer wat ezegd, desnoods op'espuuld, maer nee... zie ad allienig maer beledigd ezweegn, eur oogzn strak op een petruuntien in et vloerkleed evestigd.

Dat was now al de vierde moal disse moand en misskien al wel de twintigste keer dit joor. Veurige weke ad ze zo tussn neuze en lippn deur evroagd of ie æcht noar postzegelbeurz n toegong, of dat ie ærns aandars een vriendinnegien ad zittn of zo.

I-j ad niet ies deur ad dat ze 't miende, want i-j ad elachn en ezegd dat dat nog niet zo'n gæk idee was en dat ie d'r over noa zol deinkn. Metiene ad ie de nærm um eur èn eslaegn, maer die ad ze körzellig of'eskud, ontevreedn met um en met eurzelf.

Die postzegelwoede, et leek wel of et oe langer oe slimmer wörde. As klein kiend was ie d'r al wæg van ewest. In een old skoelskrift ad ie alles bewaerd en met aenepoterig kienderaandskrift de laandn d'r boovn ezet.

Netuurlijk is et mooi een liefebberije te ebbn, maer zoiets as dit leup de spuigaetn uut. Alles wörde altied op de twiede plaese eskeuvn, de postzegels gongn altied veur.

As ze gekskernd vreug of dit zien twiede liefde was zee ie steevaste: "'t Is maer pepier!"

Dr wörde nooit ies evroagd of zie wel ies zin ad umme wat te doen, allienig dat "PEPIER."

Toe ze pas etrouwd waarn vun ze et niet zo ærg dat ie geregeld op pad was, zie gong dan wel noar vriendinn en dat was ook gezellig. Maer in de gezinn van die vriendinn kwaamn kienders en die vreugn de andacht. Ook gongn de jonge gezinnegies saemn ærns èn en dan was zie altied et vuufde rad an de waegn.

Dat wol ze ook niet!

Bi-j eur was d'r nooit wat jongs in de wiege ekoomn en misskien telde dat bi-j beidn wel mee. Bi-j um dat ie oe langerder oe meer met de postzegels bezig was en bi-j eur dat ze oe langer oe pierderiger wörde.

Zie draeit eur umme en kek nog ies over et vaellegien noar de stroate die op disse zoaterdagmiddug d'r uut'estörvn bi-j leg.

Zal ze eerst een köppien thee maekn of zal ze boovn an 't wærk goan, zie muut toch wat doen?

Zie kan de lae met pepierrommel op eur wærkkaemer wel ies uut goan zuukn en oprommeln, of de linnkaste uut goan pakkn... en weer opni-js inpakkn. Eevn twiefelt ze, maekt dan toch eerst wat te drinkn. Zonder dat ze wat pruuft drinkt ze eur köppien leeg. Zie kek de kaemer rond en eur oogn dwaeln langs de eign, bekende dingn, totdat ze blievn stoekn bi-j de overgerdienn an de achterkaante. Boovnan zittn de oakn stiewig deur de eugies in de rail en et boovnzeum rimpelt in plooin langs et plafond. "Net een kærtelraendtien van een postzegel," deinkt ze.

Dan goan eur oogn værder noar de skilderi-je an de waand woor vandoan een streng gezechte eur ankek.

"Net een postzegel!" deinkt ze weer.

Zie prebeert d'r een spullegien van te maekn umme zovule meugelijk postzegels in eur kaemer te viendn. As ze goed eur beste dut en eur fantasie löt wærkn dan ziet ze ze overal.

De pærs op de grond ef de vörm van een postzegel. An twie kaantn zittn franjes en an twie kaantn niet. Dat is bi-j postzegels ook wel ies zo, die ebbn ook wel twie gladde en twie gekærtelde raandn.

Kiek... de olde antieke stove van eur opoe liekt d'r op en et skærm veur d' eerd...

Dan knep ze eur oogn dechte en skudt ies met eur eufd.

Ærdop begint ze te lachn, maer et is gien vrolijkheid, et klinkt iesterisch, zie eurt et zelf.

Krampachtig prebeert ze in te olln maer d'r kump een vluus veur eur oogn. Zie springt zo oastig in de bienn dat et köppien kletternd umme vælt.

Zie eurt et niet!

As edreevn draeft ze de trapp' op um in de lae of de kaste vergetel'eid te zuukn. Middnop de overloop stoekt ze opies as ze de lösse deure van de wærkkaemer van eur man ziet. Met braanderige oogn dut ze een paer stæppies noar veurn.

Langs iene waand stet een grote kaste met allemoale lösse plaankn. Op de middelste plaanke stet een iele riege felgekleurde baandn. 't Bin postzegelalbums uut alle wiendstreekn. Een eindtien værderop stoan d'r nog meer, door zittn de dubbeln in wet ze. Oevule onderdn, duuzndn urn stet door now op een rijgien? Uurn die ze ook saemn addn kunn deurbrengn.

En dan al dat geld..!

Zie snapt niet dat d'r nog nooit in'ebreukn is bi-j un, want d'r stet misskien wel veur onderdduuznd euro.

Op de toafel die vlak veur 't raem eskeuvn is leg van alles uut'estald. Een loupe, een pincet, een skeertien en wat plastic strips. Wat lösse postzegels leggn keurig ondersteboovn noast mekaere. Met de liemloage noar boovn doen ze andoenlijk bloot an.

Opies gef ze een ærde trap teegn de toafelpoot en alles wat op te toafelblad leg kump in beweegnge, rammelt en skudt.

Met eur eufd veurover ebeugn en een vertrökkn gezechte blös ze en vier postzegels dwærrln op de grond. De twie vierkaantn en de beide laankwærpgn bin zo evaaln dat et net liekt of een gezechte eur van de grond ankek, net of ze uut'elachn wördt, want de mond leg wat skief.

Dan sloan alle stoppn deur en alle remmn lös. As een gæk trapt ze op de postzegels. Met de veurkaante van eur voet draeit ze krachtig rond, net asof ze ze de grond in wil boorn.

Een paer verkneuterde stukkies pepier blievn d'r over. Zie bukt umme ze op te pakkn, maer 't is nog niet genug. Met eur vingertoppn prebeert ze ze weer glad te striekn en met gespitse, gespreide vingers skeurt ze de postzegels an kleine stukkies.

Weer lacht ze skaedelijk.

Met de snipperties op de vlakke aand vlak veur eur mond blös ze nog een keer en de confettiestukkies zeiln langzem noar beneedn.

"Net of ie de perforator ef loatn vaaln," deinkt ze onbewust.

De onvrede die um utert in vernietigingsdrang is nog altied niet veurbi-j, maer zie is eur bi-j lange noa niet bewust wat ze dut.

"Niet toerekeningsvatbaar," zol een ræchter zaegn.

Met de aandn langs de riege boekn goand blef ze stoekn bi-j de eerste. Dan beide nærms spreidnd grep ze d'r zovule meugelijk en klabatst ze op de grond. Deur de klap skietn d'r al wat zegels lös as de boekn de vloere raekn. Zie rust niet eerder dan dat alles deur mekaere e'smeetn is.

Met gespreide bienn get ze zittn en systematisch wærkt ze alle albums of. Wanneer alle postzegels uut et boek e'trökkn bin zeilt ze 't an de kaante en grep oastig een aander. Veur eur op de grond wördt de staepel oe langer oe oger. Alle kleurn van

de reegnboge springn in vækkies en rondign noar veurn De grootn, kleinn, vierkaantn, laankwærpign en drie'ukies lengn deur mekaere èn.

Et liekt een ritueel.

Die vrouwe met dat strakke witte gezechte en vremde oogn alsmaer, "'t Is maer pepier... 't is maer pepier..," mompelnd.

Wanneer alles of'ewærkt is get ze met stieve bienn stoan. Zie veegt eur aandn an eur rok of. Dan löp ze noar 't raem en zet et wiedwaegn lös. Een kolde luchtstroom trækt deur de kaemer èn en dut de staepel lecht trilln. Met beide aandn groffelt ze deur et bærgien en et liekt wel of ze de aandn d'r in wast.

As leste onderdiel skept ze beide aandn vol en bi-j et lösse raem löt ze alles meeneemn deur de wiend.

't Dut an sni-j deinkn en an een kærseboom in 't veurjor.

Zeuvn keer löp ze èn en weer, net zolange tot dat d'r gieniene meer is. Nog vuuf menuutn speurt ze rond of d'r æcht neks meer leg.

Dan grilt ze!

Zie löp noar 't lösse raem en kek noar beneedn. De sni-j van zegels is opèùln. In de geute langs de stroate leg ier en door een verdwaelde postzegel, maer 't mieste is deur de wiend mee'eneumn.

Veurdats ze 't raem dechte dut skroewt ze iel ærd: "'t Is maer pepier..!" maer gieniene eurt eur.

Dan löp ze noar beneedn en get met de rögge teegn de verwærmige an zittn. Veurdats ze eur oogn dechte dut fluustert ze nog ien keer zæchies: "'t Is maer pepier..."

Riek van der Wulp -Genemuiden-
